

e mëngjër mi supin t' im dhe dyke thënë frazat e sipërme, unj kryet e tij dhe pjekin tēmplat t' ona, më parë një rën dhe pastaj tja rën. Ishte e para përshëndoshje Mirditase!

Siç qemë të lodhur u ulëm mi ca gurrë dhe ndenjmë nonj'a dhjetë minuta. Xhandari nxori kuin' e tij pe patoni dhe na dha që të dredhim nga një cigare. Edhe ne i dhamë cigare t' hazzërta.

Këtu e ndruam xhandarin e Kallmetit dhe muarm një të ri. Ky ish Mirditas, një burr' i këndëshëm e i shpejtë, dhe quhej Simon. Me këtë mik përpara, ja muarm për n' Ungrej ku do të rinim disa dit. Udhës Simoni më fliste mi zakonet e vëndit.

Gjithënjë po ndiqnim ujët e Dibrit, dykëlënë prapa male edhe kodra të cilat kishin pamje melankolike. Pas ca orë ramë në Fregnë. Prej këtij katundi vazhduam rrugën tonë për n' Ungrej, ku arritmë mjaft von.

Simoni na shpuri drejt ke Han' i Ungrejt. Me të arrirë atje, na del i zot' i dugajës dhe na thotë "Urdhnoni! Urdhnoni!" Ky na fut në një dhomë përdhesë ku kish bërë një zjar trazmë. Vatra që në mes dhe reth e përquark përdhë qenë shtruar disa drasa; mi to flinin udhëtarët. Mi zjarë po ziente një poçe dhe në tavani varej mish i kripur.